

Аго взе да се смѣе. И тъй като, по обичая си, той се смѣеше дебело и гърлесто, Комура престана да преживя, загледа се услъшанъ и следъ туй пухна съ ноздритѣ си. Той пухна тъй още веднажъ.

— Пуши тютюнъ, — каза Аго.

Комура продължи да си преживя, но не измѣсти погледа си отъ Аго и чича Митуша. Той бѣше единъ много особенъ волъ и затуй чичо Митушъ обичаше да се шегува съ него. Докато другитѣ волове, следъ като си дойдѣха отъ чердата или следъ като се върнѣха отъ кладенеца, си стояха, както си стояха сега — въ най-различни положения, спокойни, като заковани на мѣстата си, Комура ще започне да рине съ кракъ и да хвърля прѣстъ на гърба си, ще почне да реве и следъ туй, наперенъ, съ нагърчена шия, воинственъ, ще се нахвърли на нѣкой волъ. Но щомъ се срещнатъ, щомъ си почукнатъ рогата, той избѣгва настрана и вече не се помръдва.

Ако носятъ сѣно, той ще се доближи до предната кола, за да може, както върви, да си поотскубва. Ако минаватъ покрай нивитѣ, ще се запасе крадишката бързо-бързо, а очитѣ му гледатъ назадъ — дали иде Аго. Като вика и се гнѣви, Аго хвърля тоягата си (на края на която има топка) отдалечъ; Комура дига глава, замижава, сгърчва се и тъй чака или удара, или да мине тоягата надъ главата му.